

Λείπει ακόμη και το ψωμί από τα παιδιά νηπιαγωγείου ! !

Με μία δραματική επιστολή η **διευθύντρια του Δημοτικού Σχολείου Γόμφων στα Τρίκαλα, Αικατερίνη Νικολαΐδου** κάνει έκκληση για να βοηθηθούν τα παιδιά, οι οικογένειες των οποίων έχουν χτυπηθεί από την κρίση, που είναι υποσιτισμένα , πριν είναι αργά και θρηνήσουμε θύματα από την πείνα.

Ζητά άμεσα την παρέμβαση του Συλλόγου Δασκάλων και Νηπιαγωγών και την ενεργοποίηση όλων των φορέων της περιοχής.

Η κ. Νικολαΐδου κάνει λόγο για «ένα σκελετωμένο, μικρό παιδί, ηλικίας 6 χρόνων, που μετά από απουσία πολλών ημερών εμφανίστηκε στο σχολείο σε άθλια κατάσταση.

Αδυνατισμένο, καχεκτικό, με τρέμουλο σε όλο του το σώμα. Οι γονείς αυτού του μικρού παιδιού είναι άνεργοι. Ζουν σε μια τρώγλη. Τους λείπει ακόμη και το ψωμί. Κυριολεκτικά πεινούν. Το διαπίστωσα και η ίδια μετά από επίσκεψη στο σπίτι τους. Όμως δεν είναι μόνο αυτό το παιδί που υποσιτίζεται».

Η επιστολή της διευθύντριας του Δημοτικού Σχολείου Γόμφων στα Τρίκαλα
«Συναδέλφои – Συναδέλφισσες

Η οικονομική πτώχευση και η κρίση της πατρίδας μας, έχει χτυπήσει εδώ και καιρό τις πόρτες όλων μας και έχει μπει μέσα στη ζωή μας άγρια, αδυσώπητη, στιβαρή, απάνθρωπη.

Οι κυβερνώντες μας βλέπουν ως αριθμούς. Ως πηγή εσόδων μονάχα. Η αξιοπρέπεια, η δικαιοσύνη, η ισότητα, είναι ανύπαρκτες στο μυαλό και στις πράξεις τους.

Επενδύουν μονάχα εκεί απ' όπου μπορούν να απορροφήσουν έσοδα και κέρδη. Εκεί όπου τα αποτελέσματα είναι μετρήσιμα.

Γι' αυτούς λοιπόν, η εκπαίδευση δεν μετρά. Τα αποτελέσματά της είναι ποιοτικά. Δεν είναι ποσοτικά. Η εκπαίδευση δεν είναι στους στόχους τους.

Εδώ και χρόνια οι μισθοί μας μειώνονται συνεχώς. Είμαστε η 'εύκολη λεία' του φοροεισπρακτικού κράτους μας. Από την άλλη γίνεται συστηματική απαξίωση του έργου μας. Ζητούν την αξιολόγησή μας. Αδιαφορούν για τα σχολειά που κρυνώνουν. Για τους μισθούς πείνας. Για τη συνεχή επιμόρφωσή μας. Για την ανυπαρξία ικανού κοινωνικού δικτύου που θα βοηθά στο δύσκολο έργο μας (ψυχολόγους, κοινωνικούς λειτουργούς, λογοθεραπευτές κ.λπ.).

Ναι, γνωρίζω πόσο δύσκολα τα βγάζουμε πέρα με τις οικογενειακές μας υποχρεώσεις. Με την πληρωμή των φόρων.

Εδώ και λίγες μέρες όμως ενημερώθηκα από φίλη Νηπιαγωγό για το οικογενειακό δράμα που παίχτηκε και παίζεται στην τάξη της, τη θέα ενός σκελετωμένου μικρού παιδιού, ηλικίας 6 χρόνων, που μετά από απουσία πολλών ημερών εμφανίστηκε στο Νηπιαγωγείο σε άθλια κατάσταση. Αδυνατισμένο, καχεκτικό, με τρέμουλο σε όλο του το σώμα.

Οι γονείς αυτού του μικρού παιδιού είναι άνεργοι. Ζουν σε μια τρώγλη. Τους λείπει ακόμη και το ψωμί. Κυριολεκτικά πεινούν. Το διαπίστωσα και η ίδια μετά από επίσκεψη στο σπίτι τους. Όμως δεν είναι μόνο αυτό το παιδί που υποσιτίζεται. Πολλά ακόμη παιδάκια που φοιτούν σε σχολεία και Νηπιαγωγεία, κυρίως του κέντρου των Τρικάλων, ζουν κάτω από δραματικές συνθήκες.

Φίλοι μου, ήρθε νομίζω η ώρα να αφήσουμε στην άκρη για λίγο τα δικά μας προβλήματα και να 'δούμε' πιο προσεκτικά αυτές τις περιπτώσεις.

Δεν είμαστε απλοί υπάλληλοι που κάνουμε τη γραφική δουλειά μας και κάπου εκεί τελειώνουμε.

Δεν μπορούμε να αδιαφορήσουμε άλλο πια.

Δεν μπορούμε να περιμένουμε άλλο πια.

Είμαστε δάσκαλοι, εκπαιδευτικοί, παιδαγωγοί. ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ! Θα επιτρέψουμε να καταστραφούν αυτά τα παιδιά; Θα επιτρέψουμε να χαθεί το μέλλον της πατρίδας μας; Θα αδιαφορήσουμε;

Προτείνω κάποιες δράσεις σ' αυτό το σημείο. Όμως θεωρώ ότι εδώ καθοριστικό και συντονιστικό ρόλο μπορεί και ΠΡΕΠΕΙ να παίξει ο Σύλλογος Δασκάλων- Νηπιαγωγών του νομού μας.

Έτσι: 1). Να γίνει με απόλυτη εχεμύθεια και προσοχή μια πρώτη καταγραφή και διασταύρωση πληροφοριών για όλα τα παιδιά που κυριολεκτικά πεινούν, μετά από συνεργασία Διευθυντών – Συλλόγων Διδασκόντων.

2). Οι Σύλλογοι Δασκάλων – Νηπιαγωγών να συλλέξουν αυτά τα στοιχεία και στη συνέχεια να δημιουργηθεί μια ομάδα εκπαιδευτικών, η οποία να μπορεί να έρθει σε επαφή με διάφορους φορείς και οργανισμούς για τη συνεχή βοήθεια αυτών των παιδιών. Π.χ, μπορούν να έρθουν σε επαφή με τα μεγάλα σούπερ μάρκετ, τους εμπορικούς συλλόγους, τον Φαρμακευτικό Σύλλογο, τον Ιατρικό Σύλλογο, την Εκκλησία, τη Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, τη Νομαρχία, τους Δήμους, το Κέντρο Κοινωνικής Παρέμβασης, την Κινητή Μονάδα Ψυχικής Υγείας.

Ο καθένας μας μόνος του ΔΕΝ μπορεί να σηκώσει το βάρος της βοήθειας που χρειάζεται να

δοθεί προς αυτούς τους συνανθρώπους μας.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ όμως, οργανωμένα, μπορούμε να φτιάξουμε ένα πετυχημένο και αποτελεσματικό δίκτυο παροχής, φροντίδας και συναισθηματικής στήριξης αυτών των παιδιών.

Αυτές είναι οι δικές μου προτάσεις και σκέψεις. Περιμένω όμως και τις δικές σας.

ΠΟΛΛΑ ΜΥΑΛΑ ΠΟΛΛΕΣ ΙΔΕΕΣ

Με εκτίμηση

Νικολαΐδου Αικατερίνη

Διευθύντρια Σχολείου Γόμφων».